

- Ο εργοθεραπευτής ενθαρρύνει ή δημιουργεί δυνατότητες για παιχνίδι με συνομηλικούς

Μελέτη σε παιδιά με φτωχές δεξιότητες παιχνιδιού αποδεικνύει ότι το αυθόρμητο παιχνίδι τους αυξάνεται όταν τους παρέχεται η δυνατότητα να παίζουν με παιδιά υψηλότερου αναπτυξιακού επιπέδου (Tanta, Deitz, White & Billingsley, 2005). Μερικά παραδείγματα παιχνιδιών με υγιείς συνομηλικούς μπορεί να συμβούν σε παιδότοπους, παιδικές χαρές, στο σπίτι ή στο σχολείο ή με τα παιδιά συγγενών της οικογένειας.

- Ο εργοθεραπευτής συμβουλεύει και εκπαιδεύει τους γονείς των παιδιών σχετικά με την ενίσχυση του παιχνιδιού των παιδιών.

Η γενίκευση των κατακτήσεων παιχνιδιού και η μεταφορά τους από το χώρο θεραπείας στην καθημερινή ζωή του παιδιού είναι ο τελικός στόχος του εργοθεραπευτή. Η συνεργασία με τους γονείς για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος είναι ζωτικής σημασίας. Οι γονείς των παιδιών με προβλήματα συνήθως γεμίζουν τις ημέρες των παιδιών τους με θεραπευτικά προγράμματα. Έτσι τα παιδιά αυτά στερούνται εμπειριών παιχνιδιού εφόσον λίγη σημασία δίνεται στο ούτως ή άλλως φτωχό παιχνίδι τους (Knox, 2010). Σε αυτές τις περιπτώσεις, οι θεραπευτές:

α) βοηθούν τους γονείς να κατανοήσουν τη σημασία του παιχνιδιού

- β) εκπαιδεύουν τους γονείς έτσι ώστε να αλληλεπιδρούν με το παιδί τους με έναν παιχνιδιάρικο τρόπο
- γ) προτείνουν στους γονείς δραστηριότητες παιχνιδιού που και τα δύο μέρη (γονείς και παιδί) απολαμβάνουν και χαίρονται
- δ) ενθαρρύνουν τους γονείς να συμμετέχουν στις αυθόρμητες απόπειρες παιχνιδιού του παιδιού τους
- ε) βοηθούν τους γονείς να βρουν τρόπους να ενσωματώνουν το παιχνίδι με τα παιδιά τους στις καθημερινές τους ρουτίνες όπως το παιχνίδι κατά τη διάρκεια του μπάνιου των μικρότερων παιδιών ή το παιχνίδι προσποίησης όταν τα παιδιά παριστάνουν τους μάγειρες την ώρα του καθημερινού μαγειρέματος
- στ) προτείνουν στους γονείς να ενθαρρύνουν το παιχνίδι του παιδιού τους με συνομηλίκους είτε προσκαλώντας παιδιά στο σπίτι είτε πηγαίνοντας σε χώρους όπου υπάρχει δυνατότητα ομαδικού παιχνιδιού.

Είναι πολύ σημαντικό οι θεραπευτές να γνωρίζουν το καθημερινό πρόγραμμα αλλά και τις δυνατότητες ή δυσκολίες στο διαθέσιμο χρόνο της κάθε οικογένειας έτσι ώστε να προτείνουν λύσεις ή οδηγίες που είναι ρεαλιστικές για την κάθε οικογένεια (Hinojosa & Kramer, 2008, Morozini, 1998, Primeau, Clark, & Pierce, 1989, Spitzer, 2008).

8. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Σε αυτό το κεφάλαιο έγινε μία προσπάθεια να παρουσιαστούν οι δύο κυρίαρχες θεραπευτικές προσεγγίσεις που βασίζονται στο παιχνίδι και που εφαρμόζονται στην εργοθεραπευτική πρακτική. Η πρώτη λαμβάνοντας υπόψη την κινητήρια δύναμη του παιχνιδιού καθώς και τη συμβολή του στην ανάπτυξη το χρησιμοποιεί ως μέσο αξιολόγησης και θεραπείας άλλων τομέων ανάπτυξης. Η δεύτερη θεωρώντας το ως ένα σημαντικό έργο της ανθρώπινης ύπαρξης καλεί τους θεραπευτές να στοχεύουν στην ανάπτυξη του παιχνιδιού στις περιπτώσεις παιδιών, εφήβων ή ενηλίκων όπου το παιχνίδι είναι διαταραγμένο, φτωχό ή ανύπαρκτο. Αν και η σύγχρονη βιβλιογραφία της εργοθεραπείας στο παιχνίδι τονίζει την υιοθέτηση της δεύτερης, πιο σύγχρονης και περισσότερο εργοθεραπευτικής προσέγγισης, στην πρακτική

Handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.